

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **MATRAGI DESIGN s.r.o.**, IČO: 24837423,
se sídlem Praha 1, náměstí Republiky 1090/5,
zastoupen Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem,
se sídlem Příbram, Na Flusárně 168,

proti **Magistrát hlavního města Prahy**
žalovanému: se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. MHMP 958361/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Úřad městské části Praha 6, dne 12. 8. 2015 pod č. j. MCP6 066612/2015, sp. zn. SZ MCP6/067096/2013/OV/Jed, rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

- v § 180 odst. 2 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) tím, že prováděl změnu stavby domu č. pop. 721 v k. ú. Střešovice, Pod vyhlídkou 19, Praha 6, v rozporu se stavebním povolením č. j. MCP6 001078/2013 ze dne 4. 2. 2013, sp. zn. SZ MCP6 026790/2012/OV/Mai. Rozpor byl spatřován v tom, že nebyla provedena v souladu se stavebním povolením a postupem stanoveným statikem zabezpečovací ztužující konstrukce, místo zachování podstatné části obvodových stěn stavby byly zachovány před pádem stromu pouze dvě obvodové stěny a to jižní a východní, v důsledku pádu jedle došlo zřejmě k destrukci části zachovaných stavebních konstrukcí původního rodinného domu č. pop. 721 Střešovice a poté byly na doporučení statika bez projednání se stavebním úřadem odstraněny další konstrukce a to tak, že již při místním šetření dne 29. 8. 2013 nebyla zachována půdorysná stopa původní stavby, čímž došlo k zániku původní stavby (na staveništi bylo zachováno pouze torzo východní stěny do úrovně 1,5 m nad 0,00)
- v § 180 odst. 2 písm. a) tím, že v rozporu s § 108 stavebního zákona provádí novostavbu rodinného domu na pozemku č. parc. 1916, 1917, 1918 v k. ú. Střešovice bez stavebního povolení nebo veřejnoprávní smlouvy anebo oznámeného certifikátu autorizovaného inspektora. Dne 29. 8. 2013 bylo při kontrole prohlídky stavebním úřadem zjištěno, že původní stavba rodinného domu zanikla, na místě je provedena základová jáma a částečně v severní části výkopu nové konstrukce do výšky cca 0,30 m nad stávající terén.

Za uvedené správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 150 000 Kč. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. MHMP 958361/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, změno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby, ze dne 12. 8. 2015, č. j. MVP6 066612/2015, sp. zn. SZ MCP6/067096/2013/OV/Jed, tak, že do výroku o uložení pokuty bylo vloženo ustanovení, podle kterého byla pokuta uložena, tj. § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, a dále byla pokuta snížena na 100 000 Kč. Ve zbytku žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí.
4. V napadeném rozhodnutí se žalovaný postupně vyrovnával s námitkami žalobce.
5. K námitce, podle které nemůže být žalobce odpovědný za spáchání správních deliktů, neboť celá situace byla způsobena pádem stromu, o čemž se žalobce dozvěděl až ex post, a k tvrzení, že k demolici nadzemního podlaží muselo být přistoupeno, neboť v opačném případě by byly ohroženy lidské životy a zdraví, zdůraznil, že ačkoliv žalobce své odvolání ve velké míře vztahuje ke skutečnostem týkajícím se pádu stromu, stavba byla již od počátku prováděna v rozporu se stavebním povolením. Z odborného posudku č. 2 z 08/2013, jehož součástí jsou zejména fotografie s názvem „výkop vedle jedle“ ze dne 24. 7. 2013 a „stěna výkopu“ ze dne 30. 7. 2013, vyplývá, že podstatné části předmětné stavby byly již před pádem stromu, tj. 5. 8. 2013, odstraněny. Namísto původních 4 stěn objektu, které měly být podle 1. fáze postupu prací, uvedených ve „Statickém posouzení projektu pro SP“ (dále jen „statické posouzení“), zpracovaném v 08/2012, na kterém se nachází podpisy a autorizační razítka dvou zpracovatelů - Ing. K. B., autorizovaného inženýra pro

Shodu s prvopisem potvrzuje L.H.

mosty a inženýrské konstrukce, ČKAIT 0006512, a Ing. J. Ž., autorizovaného inženýra pro pozemní stavby, ČKAIT 0700155, zachovány, a mezi které měla být vestavěna svařovaná ocelová konstrukce, byly před pádem stromu zachovány pouze 2 původní obvodové stěny, a to jižní a východní a realizace ocelové ztužující konstrukce nebyla vůbec zahájena. Již za tohoto stavu, kdy byly zachovány pouze 2 obvodové stěny, je možné konstatovat, že původní stavba již v této fázi rozestavěnosti v podstatě přestala existovat, neboť nadzemní stavba zaniká a přestává být věcí ve smyslu práva tehdy, není-li již patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. Dle právní teorie uvedené např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu (správně Nejvyššího soudu) zn. 22 Cdo 2088/2001 z 28. 5. 2003 nadzemní stavba zaniká a přestává být věcí ve smyslu práva tehdy, pokud již není patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. Z hlediska posouzení otázky zániku původní stavby přitom není rozhodující objem nově zbudovaných konstrukcí, neboť původní stavba buď zanikla a nově vybudované konstrukce pak tvoří součást stavby nové anebo nezanikla, a nově zbudované konstrukce tvoří součást stavby původní. Pro posouzení zániku původní stavby je tedy v těchto případech významné to, co bylo odstraněno, nikoliv to, co bylo nově vybudováno, přičemž pro závěr o zachování dispozičního řešení prvního nadzemního podlaží je rozhodující, zda došlo k úplné či částečné destrukci obvodových zdí prvního nadzemního podlaží. Při úplné destrukci těchto obvodových zdí je nepochybné, že původní stavba zanikla. Při částečném zbourání těchto zdí je nutno posoudit míru těchto zásahů. Na základě výše uvedeného měl žalovaný za prokázané, že již před pádem stromu došlo k zániku stavby ve smyslu shora uvedených rozsudků a stavba tedy byla již od počátku prováděna v rozporu s vydaným stavebním povolením.

6. Námitku, podle které žalobce není odborníkem na stavební činnost, a proto zadal provedení stavby odborně způsobilé osobě, která měla stavbu realizovat dle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení, a že tato společnost rozhodla o demolici stavby, nikoliv žalobce, což bylo porušením smluvních povinností dle smlouvy o dílo a následným ukončením spolupráce s dotčenou osobou a že podle § 182 odst. 1 stavebního zákona vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, když zajistil stavební dozor investora a profesionální stavební společnost, shledal žalovaný bezpředmětnou. K tomu odkázal na vymezení pojmu stavebník v § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona a stavebního podnikatele v § 2 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Dále uvedl, že stavební podnikatel, tj. České stavitelství s.r.o., a stavebník, tj. žalobce, jsou dvě rozdílné osoby, jejichž právní vztah je upraven v soukromoprávní smlouvě o dílo, kterou mezi sebou uzavřeli dne 3. 5. 2013. Rozdílnou povahu těchto osob zdůrazňuje také skutečnost, že ve stavebním zákoně jsou v § 180 upraveny správní delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob, a v § 181 stavebního zákona jsou uvedeny správní delikty, kterých se může dopustit pouze právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající jako stavební podnikatel. Odpovědnost stavebního podnikatele a odpovědnost stavebníka tedy nejsou ve vzájemném vztahu podřízenosti. To znamená, že rozhodnutí o vině jednoho, za porušení jeho povinnosti, nevylučuje odpovědnost druhého a jeho následné potrestání za porušení jeho povinnosti. Ustanovení smlouvy o dílo, týkající se odpovědnosti za provádění díla, je soukromoprávní odpovědností, která nevylučuje odpovědnost za spáchání správního deliktu a následného potrestání za něj. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že stavební podnikatel byl uznán odpovědným za spáchání správních deliktů podle § 181 odst. 1 písm. b) a f) stavebního zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 150 000 Kč. Porušení povinností sjednaných ve smlouvě o dílo stavebním podnikatelem je však soukromoprávní věcí a nevylučuje související veřejnoprávní

odpovědnost stavebníka. Stavebník, tedy žalobce, toto porušení povinností ze smlouvy o dílo na straně stavebního podnikatele může vymáhat na stavebním podnikateli soukromoprávní cestou u soudu.

7. K námitce že jednatele žalobce, jsou mezinárodně uznávané osoby zabývající se designem a módním návrhářstvím, které více jak polovinu roku pobývají mimo Evropu, kdy z tohoto důvodu nedokáží z důvodu svého pobytu mimo ČR provádět kontroly stavby každý den, kdy žalobce konal kontroly, jak jen mu to časové možnosti dovolovaly a k přesvědčení, že podle § 82 odst. 1 stavebního zákona vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinností zabránil, když zajistila stavební dozor investora a profesionální stavební společnost s tím, že ve smlouvě o dílo ujednal, že stavební společnost odpovídá za to, že dílo bude provedeno dle schválené dokumentace, žalovaný odkázal na výše uvedenou odpovědnost stavebního podnikatele.
8. Dále žalovaný nepopíral skutečnost, že jednatele žalobce jsou mezinárodně uznávané osoby, které více jak polovinu roku pobývají mimo Evropu, avšak tato skutečnost sama o sobě nemůže být důvodem pro zproštění odpovědnosti za spáchání správního deliktu v souladu s § 182 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce je právnickou osobou, která má sídlo v České republice, v Praze. Je nutné odlišit jednatele, kteří jsou fyzickými osobami a stavebníka – žalobce, která je právnickou osobou. Jelikož jednatele žalobce nemohli pravidelně kontrolovat stavbu, sjednali si v předmětné smlouvě o dílo tzv. technický dozor objednatele, jako zástupce objednatele, tj. žalobce, pro technické věci. Obdobně jako u stavebního podnikatele, i zde žalovaný upozornil na rozdíl mezi stavebníkem a technickým dozorem objednatele. Stavebník nemůže soukromoprávní smlouvou přenést veškerou odpovědnost za provádění stavby na technický dozor. Opět se tak může dít pouze v soukromoprávní rovině, kdy stavebník může na technickém dozoru uplatnit náhradu materiální újmy plynoucí z porušení smluvních povinností. Nemůže se však sjednáním technického dozoru plně zbavit odpovědnosti plynoucí ze stavebního zákona tím, že namítá neinformovanost a špatnou komunikaci ze strany technického dozoru či stavebního podnikatele. Žalobce měl technický dozor do 10. 6. 2013. Prostřednictvím svého jednatele, provedl žalobce kontrolu stavby ve dnech 8. 6. 2013 a následně 7. 8. 2013. Ze stavebního deníku vyplývá, že minimálně do 22. 5. 2013 se technický dozor investora účastnil kontrolních dnů, byl seznámen s průběhem prací. Do 10. 6. 2013, tj. do vypovězení smlouvy s technickým dozorem, měl žalobce být informována o všech pracích na stavbě. Žalovaný byl toho názoru, že od 13. 5. 2013, tj. zahájení stavby, do 10. 6. 2013 žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo podle § 182 odst. 1 stavebního zákona možné požadovat. Měl zajištěný technický dozor objednatele, který ho měl informovat o konaných pracích na stavbě, avšak jak plyne z výpovědi jednatele žalobce, technický dozor, ani stavební podnikatel, ho na rozpor se stavebním povolením a pracemi na stavbě neupozornili. Jednatel žalobce kontroloval stavbu naposledy 8. 6. 2013. Od tohoto dne do 7. 8. 2013, kdy provedl další kontrolu, však žádný technický dozor již neměl. Jednatelé žalobce si byli vědomi, že tráví podstatnou část roku mimo Evropu, a tedy nemohli denně kontrolovat postup prací na stavbě. Žalobce také nepopírá, že není odborníkem ve stavební oblasti. Celé dva měsíce žalobce jako stavebník neprováděl kontrolu stavby a nebyl ani seznámen se všemi skutečnostmi, avšak s nimi být seznámen měl být. Podle §152 odst. 1 stavebního zákona má stavebník, tj. žalobce, povinnost dbát na řádnou přípravu a provádění stavby. Jelikož žalobce neprováděl kontrolu stavby, a ani nezajistil nový technický dozor, který by ho informoval o stavu stavby, byl žalovaný toho názoru, že žalobce od 10. 6. 2013 nevynakládal veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje L.H.

porušení právní povinnosti zabránil. Žalovaný tak tuto námitku považoval pouze za částečně důvodnou.

9. Po zvážení všech okolností žalovaný uloženou pokutu snížil. Učinil tak zejména s ohledem na skutečnost, že ze tří měsíců, po které byla stavba prováděna v rozporu se stavebním povolením, první měsíc, tj. od 13. 5. 2013 do 10. 6. 2013, žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Vzhledem k zahraničnímu pobytu jednatelů měl žalobce sjednán technický dozor, který měl provádět kontrolu na stavbě a informovat ho. Pokuta snižená žalovaným se jeví jako přiměřená okolnostem případu, neboť od 10. 6. 2013 již žalobce neměl sjednán technický dozor, který by ho zastupoval a informoval, ačkoliv si byl vědom, že nebude schopen prostřednictvím svých jednatelů provádět kontrolu na stavbě sám. Podle § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona je horní hranice pokuty za uvedený správní delikt 500 000 Kč. Žalovaný tak měl za to, že pokuta ve výši 100 000 Kč je vzhledem ke všem skutečnostem případu přiměřená.

II. Obsah žaloby

10. V podané žalobě žalobce namítal nedůvodnost napadeného rozhodnutí a neoprávněné omezení práv žalobce. Tvrdil, že byl napadeným rozhodnutím zásadním způsobem zkrácen na svých právech.
11. Namítal, že žalovaný zcela nesprávně uzavřel, že již před pádem stromu došlo k zániku původní stavby, neboť blíže nezkoumal konkrétní podobu a okolnosti stavby. Závěr žalovaného o zániku stavby je v rozporu s ustálenou judikaturou obecných soudů. Tímto postupem žalovaný zásadně zkrátila žalobce na svých právech. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu (dále jen „NS“) ze dne 17. 7. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1506/2008, podle kterého *„nadzemní stavba zaniká a přestává být věcí v právním smyslu tehdy, není-li již patrně dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží původní stavby, tj. zpravidla destrukcí obvodového zdiva pod úroveň stropu nad prvním podlažím obvykle při současném odstranění zdiva příček. ... Posouzení toho, zda určitý výsledek stavební činnosti je již stavbou jako předmětem občanskoprávních vztahů, resp. zda došlo k zániku původní stavby, je věcí právní úvahy soudu, přičemž tato úvaha vychází se skutkových zjištění učiněných v řízení“*. Dále žalobce poukázal na rozhodnutí NS ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 29 Cdo 479/2012, podle kterého pro posouzení zániku původní stavby je *„významné to, co bylo odstraněno, nikoli to, co bylo nově vybudováno, přičemž pro závěr o zachování dispozičního řešení prvního nadzemního podlaží je rozhodující zda došlo k úplné nebo částečné destrukci obvodových zdí prvního nadzemního podlaží. Při úplné destrukci těchto obvodových zdí je nepochybné, že původní stavba zanikla. Při částečném zbourání těchto zdí je nutno posoudit míru těchto zásahů“*.
12. Z výše uvedených rozhodnutí NS je dle žalobce patrné, že rozhodnout o tom, že v průběhu přestavby došlo k zániku stavby, by bylo možno pouze za předpokladu, že by došlo ke kompletní destrukci obvodových zdí prvního nadzemního podlaží. V daném případě nedošlo k úplné destrukci obvodových zdí, což žalovaný v napadeném rozhodnutí ani netvrdil, a proto je jeho závěr o zániku stavby nesprávný.
13. Jelikož žalovaný bez dalšího uvedl, že již před pádem stromu došlo k zániku stavby, zasáhl tím bezdůvodně do práv žalobce a žalobce byl zkrácen na svých právech. Žalobce měl za to, že pokud žalovaný chtěl posuzovat, zda již před pádem stromu přestala stavba fakticky existovat, měl konkrétně a důsledně zjišťovat míru zásahů provedených na stavbě. Jelikož dle žalobce rozhodně nedošlo k úplné destrukci obvodových zdí, je závěr žalovaného o

zániku stavby nesprávný a v rozporu se zákonem i konstantní judikaturou NS. Uzavřel, že výše uvedené pochybení je tak zásadního významu, že způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

14. Dle žalobce je nesprávný i závěr žalovaného o tom, že nebyl naplněn liberační důvod uvedený v § 182 odst. 1 stavebního zákona. O demolici domu rozhodla v rozporu se smlouvou o dílo stavební společnost. Toto porušení smluvních povinností pak bylo příčinou ukončení spolupráce se stavební společností ze strany žalobce. Pokud by nedošlo k bezodkladné částečné demolici, byly by ohroženy lidské životy a zdraví, neboť by hrozilo neřízené zřícení celé nemovité věci. Z uvedeného důvodu byl žalobce přesvědčen, že stavební společnost jednala zcela správně, neboť jednala v krajní nouzi.
15. Žalobce také bezodkladně podal žádost o dodatečné stavební povolení, čímž reagoval na vzniklou situaci a čímž dokládal, že se snažil postupovat v součinnosti se správními orgány a snažil se situaci napravit. Žalobce neměl možnost zjistit, že předmětná stavba je realizována v rozporu se schválenou dokumentací, neboť spoléhal na odborně způsobilou stavební společnost a stavební dozor. Spolupráce a komunikace s technickým dozorem investora (dále jen „TDI“) nefungovala, neboť tento žalobci neposkytoval téměř žádné informace. Z tohoto důvodu byla spolupráce s TDI ukončena. Žalobce tak nebyl dostatečně informován o postupu prací ani ze strany TDI a ani ze strany stavební společnosti. Tvrdil, že toto nemůže jít k tíži žalobce. Žalobce učinil vše pro to, aby stavba proběhla v souladu s právními předpisy a vydanými povoleními. Jednatelé žalobce nejsou odborníci v oboru stavebním a plně důvěřovali TDI a stavební společnosti, jako profesionálům v dané oblasti. Jednatelé žalobce byli opakovaně ubezpečováni, že realizace stavby je v souladu se schválenou dokumentací a neměli tak důvod těmito ujištění nevěřit, neboť v dobré víře předpokládali, že dostatečnou garancí toho, že stavba bude realizována v souladu s právními předpisy, bude uzavření smlouvy se stavební společností a zajištění TDI.
16. Žalobce tak měl za to, že ve smyslu § 182 odst. 1 stavebního zákona vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Žalobce si neuměl představit, co by mohl udělat více, než zajistit TDI a profesionální stavební společnost a ve smlouvě o dílo ujednat, že stavební společnost odpovídá za to, že dílo bude provedeno dle schválené dokumentace. Pokud i přes tyto učiněné kroky došlo k porušení povinností ze strany stavební společnosti, o kterém se žalobce nedozvěděl, nemůže být shledán odpovědným za údajné spáchání správního deliktu. I v tomto směru považoval žalobce napadené rozhodnutí za nesprávné.
17. Zopakoval, že si na předmětnou stavbu najal odbornou stavební společnost, která měla být zárukou toho, že celá stavba bude provedena s maximální obezřetností a za dodržení všech právních předpisů, a zároveň za tímto účelem uzavřel smlouvu o dílo, ve které se stavební společnost zavázala dodržovat veškeré předpisy a provést dílo dle schválené dokumentace. Žalobce tak důvodně předpokládal, že smlouva o dílo se stavební společností ve spojení se zajištěním TDI je dostatečnou zárukou řádného provedení stavby. Ostatně stavební společnost byla seznámena s dokumentací pro provedení stavby včetně architektonické studie novostavby, interiérů a zahrady, projektové dokumentace pro provedení stavby a příslušného stavebního povolení č. j. MCP6 001078/2013 a územního rozhodnutí. Stavební společnost se zavázala provádět stavbu v souladu s touto dokumentací. Jestliže pak stavební společnost a TDI postupovaly v rozporu s právními předpisy a povinnostmi, ke kterým se

zavázaly v uzavřených smlouvách, pak toto nemůže jít k tíži žalobce. Žalobce vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby k porušení právní povinnosti zabránil.

18. Zdůraznil, že jeho jednatele jsou mezinárodně uznávané osoby, zabývající se designem a módním návrhářstvím, které více jak polovinu roku pobývají mimo Evropu. Z důvodu, že jednatele žalobce nemohli provádět kontrolu stavby každý den, zajistili odbornou stavební společnost a TDI, který měly být dostatečnou zárukou toho, že stavba bude provedena v souladu s právním řádem ČR. Žalobce tak vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Stavební společnost a TDI však žalobce řádně neinformovaly o stavu stavby a o svévolné demolici části stavby. Jakmile žalobce dne 8. 8. 2013 zjistil, jaký je stav na staveništi, okamžitě dal stavební společnosti neprodlený příkaz k přerušení všech prací a následně se stavební společností ukončil spolupráci. Zároveň žalobce začal okamžitě celou situaci řešit se stavebním úřadem. S ohledem na uvedené měl žalobce za to, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.
19. Doplnil, že nebyl o havarijním stavu stavby, částečné demolici a následném zahájení stavby informován, a nemohl si tak vyžádat závazné stanovisko příslušného orgánu. Žalobce o závazné stanovisko bezodkladně požádal po zjištění stavu věci. Tímto dle žalobce bylo prokázáno, že jeho úmyslem nebylo porušovat žádné právní předpisy. Navíc část stavby byla zničena pádem stromu, tj. okolností, které žalobce nemohl nijak zabránit. Zbytek demolice provedla stavební společnost, aniž by o tomto žalobce informovala. S ohledem na výše uvedené považoval žalobce napadené rozhodnutí za věcně nesprávné.
20. Stavební společnost svým prohlášením ve smlouvě o dílo, že se seznámila s veškerou dokumentací stavby a vydanými rozhodnutími a neshledala v nich žádné vady a závazkem, že se zavazuje provést dílo v souladu s touto dokumentací, garantovala žalobci, že stavba má na počátku všechna potřebná povolení a že bude zhotovena v souladu s vydanými rozhodnutími a právními předpisy. Jelikož stavební společnost tento závazek porušila, je to právě stavební společnost, kdo nese odpovědnost. U žalobce je naopak naplněn liberační důvod dle § 182 odst. 1 stavebního zákona.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

21. Ve vyjádření k podané žalobě žalobce odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
22. Nad rámec skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí, zda stavba zanikla, je v diskreci stavebního úřadu. Není tedy pravda, jak uvádí žalobce, že stavba zanikne pouze úplnou destrukcí obvodových zdí, nýbrž pokud došlo k částečnému zbourání, je na stavebním úřadě, aby posoudil míru takovýchto zásahů a jejich vliv na existenci stavby. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 31/2007–171 v souvislosti s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2006, č. j. 9 Ca 257/2004-48, a dále rozsudek NSS ze dne 7. 7. 2015, č. j. 4 As 106/2015-57. Dle žalovaného ačkoli pádu stromu nebylo možné zabránit, ze spisového materiálu vyplývá, že k provedení změny stavby domu č. p. 721 v k.ú. Střešovice v rozporu se stavebním povolením tím, že nebyla provedena v souladu se stavebním povolením č. j. MCP6 001078/2013 ze dne 4. 2. 2013 a postupem stanoveným statikem zabezpečovací ztužovací konstrukce a místo zachování obvodových stěn stavby byly zachovány před pádem stromu pouze dvě obvodové stěny, došlo ještě před pádem stromu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L.H.

23. K námitce neinformovanosti žalobce o havarijním stavu, což mělo za následek skutečnost, že žalobce si nemohl vyžádat závazné stanovisko před zahájením těchto prací a až záhy podal žádost o dodatečné stavební povolení, žalovaný poukázal na skutečnost, že jednatelka žalobce se dne 8. 6. 2013 zúčastnila kontroly prováděné stavby a v zápisu ze stavebního deníku je uvedeno, že jednatelka žalobce byla seznámena s dalším navrhovaným postupem prací, tj. postupnou přestavbou objektu. V zápisu ze dne 17. 6. 2013 je zapsáno, že jednatelce žalobce byla zaslána zpráva o postupu prací. Skutečnost, že žalobce nebyl dále informován, nezprošťuje žalobce odpovědnosti za práce na stavbě, zejména vzhledem ke skutečnosti, že neměl zajištěný technický dozor, který by stavbu kontroloval za něj. Pokud by sám, prostřednictvím svých jednatelů, prováděl kontrolní prohlídky stavby v pravidelných intervalech, mohl reagovat na postup stavební společnosti, který byl v rozporu se stavebním povolením, a mohl požádat o změnu stavebního povolení. Dle stavebního zákona je stavebník ten, kdo žádá o stavební povolení, provádí ohlášení a další úkony před stavebním úřadem, nikoli stavební podnikatel nebo technický dozor. Již z tohoto vyplývá, že odpovědnost stavebníka a stavebního podnikatele nejsou totožné a nelze se této odpovědnosti zprostit převedením na druhou osobu.
24. Závěrem žalovaný uvedl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmá nesprávnost, kdy z výroku, a z odůvodnění, je zřejmé, že se žalobkyně dopustila správního deliktu tím, že v rozporu s § 108 stavebního zákona provádí stavbu bez stavebního povolení nebo veřejnoprávní smlouvy anebo oznámení certifikátu autorizovaného inspektora, kdy stavební úřad tento delikt chybně označil jako delikt podle § 180 odst. 2 písm. a), avšak z výroku a odůvodnění je zřejmé, že se jedná o delikt podle § 180 odst. 2 písm. d). Tato chyba nemá dle žalovaného vliv na rozhodnutí ve věci, neboť skutková podstata tohoto správního deliktu byla ve výroku slovně rozepsána a jedná se tedy pouze o formální chybu, kterou lze kdykoli opravit formou opravného rozhodnutí
25. V replice ze dne 14. 9. 2017 žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, týkající se diskrece stavebního úřadu rozhodnout, zda stavba zanikla. Žalobce zopakoval, že žalovaný dospěl k závěru o zániku původní stavby, aniž by blíže zkoumal konkrétní podobu a okolnosti stavby a opětovně odkázal na rozhodnutí NS ze dne 17. 7. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1506/2008 a ze dne 31. 7. 2013 sp. zn. 29 Cdo 479/2012. Dále uvedl, že závěr o zániku stavby by mohl žalovaný prosadit pouze tehdy, pokud by došlo ke kompletní destrukci obvodových zdí prvního nadzemního podlaží, tedy pokud by došlo ke kompletní destrukci obvodového zdiva pod úroveň stropu nad prvním podlaží při současném odstranění zdiva příček, kdy však tyto podmínky splněny nebyly, a proto je závěr žalovaného o zániku stavby jako takové nesprávný. Závěr o zániku stavby již před pádem stromu není možné učinit ani na základě odborného posudku č. 2 Ing. Švandy z 08/2013, neboť ani z tohoto posudku není zřejmé, že by stavba zanikla již před pádem stromu ve smyslu výše uvedených rozhodnutí NS.
26. Žalobce nesouhlasil, že nebyl naplněn liberační důvod podle § 182 odst. 1 stavebního zákona. Uvedl, že o demolici domu rozhodla v rozporu se smlouvou o dílo sama stavební společnost, kdy toto porušení smluvních povinností dle smlouvy o dílo bylo příčinou ukončení spolupráce s dotyčnou stavební společností ze strany žalobce. Jakmile se žalobce dozvěděl o tom, že stavební společnost postupovala v rozporu se smlouvou o dílo, bezodkladně podal žádost o dodatečné stavební povolení, čímž reagoval na takto vzniklou situaci a čímž dokládá, že se snažil postupovat v součinnosti se správními orgány a snažil se situaci i přes ne zcela ideální postup stavební společnosti napravit. Žalobce nesporuje, že

uzavření smlouvy o dílo ho samo o sobě nezbavuje odpovědnosti za případný správní delikt, kdy však uvádí, že vzhledem k postupu žalobce (uzavření smlouvy o dílo, zajištění TDI, okamžité ukončení smlouvy o dílo po zjištění pochybení stavební společnosti, okamžitá žádost o dodatečné stavební povolení), je nutno uzavřít, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, kdy tedy za takové situace žalobce za správní delikt neodpovídá

27. Dále se žalobce neztotožnil s tvrzením žalovaného, že liberační důvod nebyl naplněn ani tím, že žalobce zajistil TDI a profesionální stavební společnost. Žalobce odkázal na žalobu, ze které jednoznačně vyplývá, že žalobce neměl možnost zjistit, že předmětná stavba je realizována v rozporu se schválenou dokumentací, kdy v tomto v plném rozsahu spoležala na odborně způsobilou stavební společnost a stavební dozor. Doplnil, že to, že nebyl dostatečně informován o postupu prací ani ze strany TDI ani ze strany stavební společnosti, nemůže jít k tíži žalobce, který spoležal na profesionalitu odborníků v daném odvětví. Žalobce neměl ani od TDI ani od stavební společnosti sebemenší náznak toho, že by realizace stavby probíhala v rozporu se schválenou dokumentací a žalobce, resp. jednatele žalobce tak byli v dobré víře, že práce probíhají v souladu s uzavřenou smlouvou a stavební dokumentací. Žalobce opětovně upozornil na to, že ve smlouvě o dílo uzavřené mezi žalobcem a stavební společností se sama stavební společnost zavázala dodržovat veškeré předpisy a provést dílo dle schválené dokumentace, kdy se dokonce stavební společnost zavázala zhotovit výrobní dokumentaci, pokud bude z pohledu a dle názoru zhotovitele potřebná k provedení díla, kdy tedy žalobce důvodně předpokládala, že takováto smlouva ve spojení se zajištěním TDI na stavbě je dostatečnou zárukou řádného provedení stavby, kdy na základě těchto skutečností je nutné uzavřít, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, a proto je liberační důvod naplněn.
28. Konečně připomenul, že jakmile dne 8. 8. 2013 zjistil, jaký je stav na staveništi, okamžitě dal stavební společnosti neprodlený příkaz k přerušení všech prací a následně během týdne ukončil spolupráci s touto stavební společností a okamžitě začal celou situaci řešit se stavebním úřadem, kdy s ohledem na tuto skutečnost je zřejmé, že žalobce vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Žalobce také okamžitě podal žádost o dodatečné stavební povolení, což opětovně svědčí o poctivých úmyslech žalobce, kdy za takového stavu je jeho sankcionování nepřiměřené, a to vzhledem k tomu, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
30. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
31. Soud neshledal žalobu důvodnou.
32. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje L.H.

- Podle § 82 odst. 1 stavebního zákona právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
 - Podle § 82 odst. 2 stavebního zákona při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
33. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, podle které žalovaný nesprávně uzavřel, že již před pádem stromu došlo k zániku původní stavby a že blíže nezkoumal konkrétní podobu a okolnosti stavby. Předně soud uvádí, že žalobce v podané žalobě neuvedl, jakou konkrétní podobu a okolnosti stavby měl žalovaný blíže zkoumat, respektive jak tyto skutečnosti mohly mít vliv na závěr žalovaného. Soudu tak není zřejmé, k jaké konkrétní podobě a okolnostem stavby by měl přihlížet. Je přitom věcí žalobce, jakým způsobem formuluje své námitky.
34. Dle názoru soudu žalovaný v projednávaném případě dostatečným způsobem zjistil stav věci. K závěru o zániku stavby žalovaný dospěl na základě dvou podkladů, a to jednak „*Statického posouzení projekty pro SP*“, zpracovaného v 8/2012, který popisuje, jak by měly stavební práce na stavbě probíhat, a dále z fotografií, které jsou součástí odborného posudku č. 2, vypracovaného Ing. Švandou, konkrétně z fotografií označených „*výkop vedle jedle*“ ze dne 27. 7. 2013 a „*stěna výkopu*“ ze dne 30. 7. 2013, a které zachycují stav staveniště před pádem stromu, tj. před 5. 8. 2013. Ze statického posudku mj. vyplývá, že během stavby měly být zachovány 4 stěny objektu, mezi které měla být vestavěna svařovaná ocelová konstrukce. Naproti tomu z pořízených fotografií vyplývá, že před pádem stromu byly zachovány již pouze 2 původní obvodové stěny, a to jižní a východní, svařovaná ocelová konstrukce nebyla vestavěna. Dispoziční řešení stavby pak nebylo patrné. Právě na základě nesouladu těchto dvou podkladů, respektive rozdílu mezi tím, jak měla být stavba realizována a skutečným stavem, dospěl žalovaný k závěru, že stavba byla od počátku prováděna v rozporu se stavebním povolením. S uvedeným závěrem se soud ztotožňuje.
35. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, podle které by k závěru o zániku stavby jako takové bylo možno dospět pouze za předpokladu, že by došlo ke kompletní destrukci obvodových zdí nadzemního podlaží. Při posouzení této námitky soud vyšel z rozhodnutí NS ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 29 Cdo 479/2012, na který poukazoval žalobce. Podle tohoto rozhodnutí je „*posouzení toho, zda určitý výsledek stavební činnosti je již stavbou jako předmětem občanskoprávních vztahů, respektive zda došlo k zániku původní stavby, je věcí právní úvahy soudu, přičemž tato úvaha vychází se skutkových zjištění učiněných v řízení. Dovolací soud pak může úvahu odvolacího soudu zpochybnit, jen je-li zjevně nepřiměřená. Z hlediska posouzení zániku původní stavby přitom není rozhodující objem nově zbudovaných konstrukcí, neboť původní stavba buď zanikla a nově vybudovaná konstrukce tvoří součást stavby nové nebo nezanikla a nově vybudované konstrukce tvoří součást stavby původní. Pro posouzení zániku stavby původní je tedy v těchto případech významné to, co bylo odstraněno, nikoli to, co bylo nově vybudováno, přičemž pro závěr o zachování dispozičního řešení prvního nadzemního podlaží je rozhodující zda došlo k úplné nebo částečné destrukci obvodových zdí prvního nadzemního podlaží. Při úplné destrukci těchto obvodových zdí je nepochybné, že původní stavba zanikla. Při částečném zbourání těchto zdí je nutno posoudit míru těchto zásahů*“. Z tohoto rozhodnutí dle názoru soudu sice vyplývá, že stavba zaniká vždy, když dochází k destrukci obvodových zdí stavby. Zároveň však tento rozsudek jednoznačně

připouští zánik stavby i při částečném zbourání obvodových zdí. V tomto případě je však nutno vždy posoudit míru zásahů. Tvzení žalobce, podle kterého k zániku stavby dochází jen při kompletní destrukci obvodového zdiva pod úroveň stropu nad prvním podlaží při současném odstranění zdiva příček, tak nemá oporu v rozhodnutí NS ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 29 Cdo 479/2012.

36. V rozsudku ze dne 17. 7. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1506/2008 NS konstatoval, že *nadzemní stavby zaniká a přestává být věcí v právním smyslu tehdy, není-li již patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží, tj. zpravidla destrukcí obvodového zdiva pod úroveň stropu nad prvním podlažím obvykle při současném odstranění zdiva příček*. Z tohoto rozsudku ve spojení s rozsudkem NS 31. 7. 2013, sp. zn. 29 Cdo 479/2012, dle názoru soudu vyplývá, že posouzení, zda došlo k zániku stavby, je závislé na dvou podmínkách, a to zda, případně do jaké míry došlo k zachování obvodových zdí pod úroveň stropu nad prvním podlaží a dále zda, případně do jaké míry bylo zachováno dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. V projednávaném případě žalobce nikterak nerozporoval zjištění žalovaného, podle kterého před pádem stromu byly zachovány pouze 2 původní obvodové stěny, a to jižní a východní, přičemž dispozice prvního nadzemního podlaží nebyla patrna. Toto zjištění pak vyplývá z fotografií přiložených k odbornému posudku (viz výše). Tedy před pádem stromu z původních čtyř obvodových stěn byly zachovány pouze stěny dvě a zároveň nebylo zachováno dispoziční řešení původní stavby. Vzhledem ke skutečnosti, že před pádem stromu z obvodových zdí byly zachovány pouze dvě a dispoziční řešení stavby nebylo již patrné, je nutno konstatovat, že původní stavba byla v převážné části zbourána. Za tohoto stavu věci dle názoru soudu došlo k zániku původní stavby. Pouhá existence dvou obvodových stěn bez zachování dispozičního řešení prvního nadzemního podlaží není k existenci stavby dostačující. Správní orgány tak nepochybily, když v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedly, že stavba v podstatě přestala existovat před pádem stromu.
37. K námitce žalobce, podle které byl naplněn liberační důvod uvedený v § 182 odst. 1 stavebního zákona, soud předně poukazuje na ustálenou judikaturu NSS, podle které odpovědnosti v oblasti veřejného práva se nelze zprostit poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu a na porušení smluvních povinností ze strany druhého účastníka smlouvy (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 1. 1999, č. j. 3 A 23/98 – 17, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 1. 1997, č. j. 7 A 185/94 – 23, rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 9 As 26/2008 – 73).
38. S ohledem na výše uvedenou judikaturu neshledal soud důvodnými námitky žalobce, podle kterých o demolici domu rozhodla stavební společnost v rozporu se smlouvou o dílo, dále že se žalobce spoléhal na odbornou způsobilost stavební společnosti a že ho stavební společnost neinformovala. V projednávaném případě byla žalobci uložena veřejnoprávní povinnost realizovat stavbu v souladu s vydaným stavebním povolením. Výlučně žalobce tak byl povinen dodržet povinnosti, které mu byly uloženy stavebním povolením. Nedostál-li žalobce této povinnosti, nemůže se své odpovědnosti za spáchané správní delikty zprostit tím, že to byla stavební společnost, která rozhodla o demolici stavby, nebo že nebyl stavební společností informován. Smlouvou o dílo uzavřenou se stavební společností se žalobce nemůže zbavit veřejnoprávní povinnosti realizovat stavbu v souladu s vydaným stavebním povolením. Ze stejných důvodů se žalobce nemůže vyvinut z odpovědnosti za spáchaný správní delikt tvzením, že jakmile žalobce zjistil, jaký je stav na staveništi, dal neprodlený příkaz k přerušení prací a věc začal řešit se stavebním úřadem. Tato tvrzení mohou být správními orgány zohledněna při výši ukládané sankce ve smyslu

§ 182 odst. 2 stavebního zákona, avšak na odpovědnost žalobce za spáchané správní delikty nemají vliv.

39. Poukaz žalobce na skutečnost, že pokud by nedošlo k bezodkladné částečné demolici, byly by ohroženy lidské životy a zdraví, nepovažuje soud za relevantní. Je tomu tak proto, že ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplývá, že stavba byla v rozporu se stavebním povolením ze dne 4. 2. 2013, č. j. MCP6 001078/2013 (dále jen „stavebním povolením“) realizována od samého začátku. Konkrétně z vydaného stavebního povolení (podmínky č. 4) vyplývá, že stavba musí být prováděna postupem stanoveným ve statickém posouzení projektu pro stavební povolení, který zpracoval Ing. K. B., kde je podrobně stanoven postup provádění stavby, způsob zabezpečení obvodových stěn 1. a 2. NP tak aby nemohlo dojít k samovolné destrukci. Součástí tohoto statického posouzení je pak i zbudování výztuže obvodových stěn prostřednictvím svařované ocelové konstrukce. Dle fotografií přiložených k odbornému posudku č. 2 (viz výše) svařovaná ocelová konstrukce zbudována nebyla. Jestliže tedy žalobce nepostupoval v souladu s vydaným stavebním povolením, nemůže se následně bránit tvrzením, že kdyby nedošlo k bezodkladné částečné demolici, byly by ohroženy lidské životy a zdraví. Daný stav byl vyvolán tím, že nebyly dodrženy postupy stanovené ve stavebním povolení.
40. Rovněž tvrzení, že žalobce bezodkladně požádal o dodatečné stavební povolení, není relevantní. Skutečnost, že žalobce následně požádal o dodatečné stavební povolení, nemůže žalobce zbavit odpovědnosti za spáchaný správní delikt. Tato skutečnost se spáchaným správním deliktem totiž nikterak nespojuje, když se výlučně vztahuje k jednání žalobce, které následovalo po spáchání správního deliktu a kterým se žalobce snažil napravit následky svého předchozího jednání. Tato okolnost tak může být správními orgány zohledněna pouze při ukládání výše sankce dle § 182 odst. 2 stavebního zákona. Nejedná se však o skutečnost, která by dokládala, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránil.
41. K tvrzení žalobce, že měl zajištěn TDI, soud poukazuje na napadené rozhodnutí. Z tohoto rozhodnutí totiž vyplývá, že žalovaný přistoupil ke snížení uložené sankce za správní delikt, neboť měl za to, že žalobce vynaložil ve smyslu § 182 odst. 1 stavebního zákona veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, z celkové doby tří měsíců, po které byla stavba prováděna, první měsíc, tj. od 13. 5. 2013 do 10. 6. 2013. Výlučně v tomto období totiž měl žalobce sjednaný TDI. K uvedenému závěru žalovaný dospěl na základě sdělení žalobce v podaném odvolání, a to, že spolupráce s TDI byla ukončena ke dni 10. 6. 2013. Tuto skutečnost žalobce rovněž doložil e-mailem ze dne 10. 6. 2013, včetně potvrzení tohoto e-mailu ze dne 12. 6. 2013. Za situace, kdy žalobce sám předložil důkaz o tom, že TDI byl sjednán pouze do 10. 6. 2013, přičemž k zastavení stavebních prací došlo až s cca dvouměsíčním odstupem, tj. dne 8. 8. 2013, nelze mít za to, že žalobce v době od 11. 6. 2013 do 8. 8. 2013 vynaložil veškeré úsilí, které by bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Žalobce v podané žalobě závěr žalovaného o tom, že měl ustanoven TDI do 10. 6. 2013, nikterak nerozporoval, respektive nepředložil žádný důkaz o tom, že by měl sjednán TDI i po tomto datu. Soud tak nemá důvod pochybovat o zjištění žalovaného, že TDI byl ustanoven pouze do 10. 6. 2013. Jestliže tedy žalobce v období od 11. 6. 2013 do 8. 8. 2013 neměl ustanoven TDI, přičemž jak sám žalobce uvádí, jeho jednatele nejsou odborníky v oboru stavebním a navíc jsou značně zaneprázdněni, nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce v období od 11. 6. 2013 do 8. 8. 2013 nesplnil podmínky stanovené v § 182 odst. 1 stavebního zákona. Věděl-li

žalobce, že nemá dostatečné odborné znalosti, a že vzhledem ke své zaneprázdněnosti se nemůže plně věnovat dohledu nad realizací stavby, bylo výlučně na něm, aby přijal odpovídající opatření, umožňující mu dostát povinnosti realizovat stavbu v souladu s vydaným stavebním povolením.

42. Nedůvodné soud shledal tvrzení žalobce, podle kterého nebyl o havarijním stavu stavby, částečné demolici a následném zahájení stavby informován, a proto si nemohl vyžádat stanovisko příslušného orgánu. K výše uvedenému soud poukazuje na skutečnost, že stavební řízení bylo vedeno na základě žádosti žalobce. Žalobce se tedy na základě vlastní vůle rozhodl realizovat předmětnou stavbu. Stavební povolení pak bylo vydáno žalobci. Výlučně a pouze žalobce tak měl povinnost realizovat stavbu v souladu s vydaným stavebním povolením. V případě, že se žalobce, respektive jednatelé žalobce nemohli vzhledem ke své zaneprázdněnosti realizované stavbě věnovat, bylo na žalobci, aby určil osobu, která dohlédne na to, aby stavba byla realizována v souladu s vydaným stavebním povolením, a zároveň která ho bude o průběhu realizace stavby odpovídajícím způsobem informovat. Neučinil-li tak, když v době od 11. 6. 2013 do 8. 8. 2013, žalobce neustanovil TDI, nemůže žalobce tvrdit, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. listopadu 2020

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L.H.